

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U OSIJEKU
Europska avenija 7

P-141/2021-23

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

i

R J E Š E N J E

Općinski sud u Osijeku, po sucu Nikolini Primorac, u pravnoj stvari tužitelja Ranka Galića iz Osijeka, Mlinska 138, OIB: 76377787597, zastupanog po punomoćniku Darku Mundweilu, odvjetniku iz Odvjetničkog društva Schmidt & Mundweil iz Osijeka, protiv tuženika Zagrebačke banke d.d. iz Zagreba, Trg bana J.Jelačića 10, OIB: 92963223473, zastupanog po punomoćniku Margiti Kiš Kapetanović, odvjetnici u Odvjetničkom društvu Porobija & Porobija iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane glavne rasprave zaključene 31. kolovoza 2026., u prisutnosti tužitelja, punomoćnika tužitelja Darka Mundweila i punomoćnika tuženika Krešimira Vestića, 23. rujna 2026. objavio je i

p r e s u d i o j e

I/ Utvrđuju se ništetnim odredbe iz Ugovora o namjenskom kreditu br. 3211545962/07, kreditna partija: 7103939669, koji ugovor je sklopljen 22. studenog 2007. i potvrđen po Javnom bilježniku Mirjani Borić iz Osijeka pod brojem OV-39070/07 24. studenog 2007., između tužitelja Ranka Galića, kao korisnika kredita i tuženika Zagrebačke banke d.d. kao banke, te iste odredbe ne proizvode nikakve pravne učinke, i to u dijelu koji se odnosi na promjenjivost kamatne stope, posebice u čl. 2. predmetnog ugovora u dijelu koji glasi: „...Redovna kamatna stopa je tijekom postojanja obveze po ovom Ugovoru promjenjiva u skladu s promjenama tržišnih uvjeta, a temeljem Odluke o kamatnim stopama Zagrebačke banke d.d.“, kao i u članku 7. u dijelu koji glasi: „...Za slučaj izmjene promjenjive redovne kamatne stope u skladu s Odlukom o kamatnim stopama Kreditora Korisnik kredita pristaje da Kreditor povisi ili snizi iznos anuiteta/rate iz prethodnog stavka, te se obvezuje plaćati tako izmijenjene anuitete/rate.“, te u članku 23. toč. K) u dijelu koji glasi: „Potpisom ovog Ugovora korisnik kredita potvrđuje da je upoznat s uvjetima kredita/depozita, efektivnom kamatnom stopom/relanom godišnjom kamatnom stopom.....EKS/RGKS može biti promijenjen uslijed promjene kamatne stope na kredit...”

II/ Utvrđuju se ništetnim odredbe iz Ugovora o namjenskom kreditu br. 3211545962/07, kreditna partija: 7103939669, koji ugovor je sklopljen 22. studenog 2007. i potvrđen po Javnom bilježniku Mirjani Borić iz Osijeka pod brojem OV-39070/07 24. studenog 2007., između tužitelja Ranka Galića, kao korisnika kredita i tuženika Zagrebačke banke d.d. kao banke, te iste odredbe ne proizvode nikakve pravne učinke, i to u dijelu koji se odnosi na ugovorenu valutnu klauzulu u CHF valuti, u čl. 2 u dijelu koji glasi: „obračunato po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan plaćanja.“, u čl. 7 u dijelu koji glasi: „u kunskoj protuvrijednosti obračunato po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke važećem na dan plaćanja za CHF., te u čl. 23. P u dijelu koji glasi: „Korisnik kredita i ostale ugovorne strane na strani Korisnika kredita izjavljuju Kreditoru da su upoznati sa činjenicom da su kredit iz čl. 1 ovog Ugovora te sve obaveze na povrat kredita iz ovog Ugovora vezani uz valutnu klauzulu, pa ovime i izrijeком potvrđuju da pristaju na sve rizike koji mogu proizaći iz promjene tečajnih odnosa nastalih za vrijeme postojanja ugovornog odnosa na temelju ovog Ugovora.“

III/ Odbija se tužitelj Ranko Galić s dijelom tužbenog zahtjeva koji glasi:

„ Utvrđuju se ništetnim odredbe iz Ugovora o namjenskom kreditu br. 3211545962/07, kreditna partija: 7103939669, koji ugovor je sklopljen 22. studenog 2007. i potvrđen po Javnom bilježniku Mirjani Borić iz Osijeka pod brojem OV-39070/07 24. studenog 2007., između tužitelja Ranka Galića, kao korisnika kredita i tuženika Zagrebačke banke d.d. kao banke, te iste odredbe ne proizvode nikakve pravne učinke, i to odredbe čl. 1 u dijelu koji glasi: „...u kunskoj protuvrijednosti od 49.500,00 CHF (slovima:četdesettisućapetsto i 00/100 CHF) obračunato po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate kredita.“, u čl. 2 u dijelu koji glasi: „ ...od 49.500,00 CHF (slovima:četdesettisućapetsto i 00/100 CHF)...u kunskoj protuvrijednosti“, u čl.7. u dijelu koji glasi: „Prvi anuitet iznosi 526,24 CHF (slovima:petstodvadesetšest i 24/100 CHF)“.

IV/ Nalaže se tuženiku Zagrebačkoj banci d.d. da tužitelju Ranku Galiću isplati iznos od 860,59 eura (slovima: osamstošezdeseturapedesetdevetcenti) zajedno sa zateznom kamatom koja teče od 28. kolovoza 2026. do isplate po kamatnoj stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

V/ Odbija se tužitelj Ranko Galić sa zahtjevom za isplatu zateznih kamata koje na iznos od 860,59 eura teku od dana podnošenja tužbe 12. lipnja 2019. do 27. kolovoza 2026.

r i j e š i o j e

VI/ Utvrđuje se da je tužba djelomično povučena u odnosu na kondemnatorni dio tužbenog zahtjeva kojim je tužitelj Ranko Galić tražio od tuženika Zagrebačke banke d.d. da mu na ime preplaćenih iznosa kamate i tečaja isplati iznos od 2.175,63 eura, a na ime razlike iznosa nedospjele glavnice iznos od 1.942,74 eura.

VII/ Nalaže se tuženiku Zagrebačkoj banci d.d. da tužitelju Ranku Galiću naknadi prouzročeni parnični trošak u iznosu 769,35 eura zajedno s pripadajućom zateznom kamatom računajući od dana donošenja prvostupanjske presude 23. rujna 2026. pa do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana, dok se s preostalim dijelom zahtjeva za naknadu troška postupka preko dosuđenog iznosa tužitelj odbija.

Obrazloženje

1. Tužitelj je 12. lipnja 2019. podnio tužbu u kojoj je naveo da je s tuženikom kao davateljem kredita 22. studenog 2007. sklopio Ugovor o kreditu prema kojem mu je tuženik odobrio i stavio na raspolaganje kredit u iznosu od 49.500,00 švicarskih franaka (u nastavku: CHF) u kunskoj protuvrijednosti. Navodi da su se tijekom otplate kredita radi dizanja kamatne stope, te tečaja CHF u odnosu na kunu, početno ugovoreni anuiteti povećavali u odnosu na početni plan otplate kredita. Naime, pored iznosa glavnice, tužitelj je bio dužan tuženiku platiti i redovnu kamatu koja je ugovorena kao promjenjiva i koja se tijekom postojanja obveze po Ugovoru mijenjala u skladu s jednostranim odlukama tuženika. Ističe da mu tuženik prilikom zaključenja Ugovora o kreditu nije pružio dovoljno informacija i obavijesti o rizicima vezanim uz zaključenje predmetnog Ugovora ugovaranjem valutne klauzule CHF, odnosno o rizicima vezanim uz rast tečaja CHF u odnosu na kunu. Smatra da su navedene odredbe Ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli protivne načelu savjesnosti i poštenja, te da su uzrokovale znatnu neravnotežu ugovornih strana na štetu tužitelja. Navodi i da su se o ništetnosti navedenih ugovornih odredbi već pravomoćno izjasnili sudovi Republike Hrvatske, i to povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača zbog čega se pozvao na presudu Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013. koja je potvrđena odlukom Visokog trgovačkog suda broj PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018., na presudu Visokog trgovačkog suda broj PŽ-7129/2013 od 13. lipnja 2014., na odluku Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Revt-249/2014 i Rev-2245/2017 od 20. ožujka 2018. Navodi da je sukladno čl. 502. c. Zakona o parničnom postupku sud vezan za prethodna utvrđenja u naprijed navedenim presudama. Navodi da je 15. siječnja 2016. s tuženikom sklopio Aneks Ugovora o kreditu kojim je izvršena konverzija kredita denominiranog u kunama s valutom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u eurima. Smatra da mu tuženik unatoč provedenoj konverziji nije u cijelosti vratio preplaćene iznose nastale kao posljedica ugovaranja ništetnih odredbi zbog čega mu je dužan vratiti sve što je primio na temelju ništetnih odredbi ugovora o kreditu. Uzimajući u obzir navedeno, predložio je sudu da donese presudu kojom će utvrditi ništetnim odredbe Ugovora o kreditu kojima je ugovorena jednostrano promjenjiva kamatna stopa i valutna klauzula, te kojom će obvezati tuženika da mu na ime preplaćenih iznosa kamate i tečaja isplati iznos od 19.677,36 kuna (2.611,63 eura) zajedno sa zateznim kamatama koje teku od 1. listopada 2015. do isplate, na ime uglavničenih zateznih kamata koje su na tako preplaćene iznose tekle od preplate svakog iznosa do 30. rujna

2015. iznos od 66.877,56 kuna (8.876,18 eura), te na ime razlike u glavnici iznos od 2.360,01 kuna (313,23 eura) sa zateznim kamata od 1. listopada 2015. do isplate.

1.1. Podnesakom od 12. svibnja 2025. tužitelj je nakon provedenog vještačenja preinačio tužbu na način da je u kondemnatornom dijelu tužbenog zahtjeva na ime preplaćenih iznosa kamata i tečaja potraživao iznos od 2.175,63 eura, te na ime razlike u glavnici iznos od 1.942,74 eura, sve sa zateznim kamata od 30. rujna 2015. do isplate.

1.2. Nakon što je doneseno pravno shvaćanje proširenog vijeća Vrhovnog suda Republike Hrvatske izraženog u odluci broj Rev-457/2025 od 27. svibnja 2026., tužitelj je na glavnoj raspravi 31. kolovoza 2026. povukao tužbu u odnosu na kondemnatorni dio tužbenog zahtjeva koji se odnosi na isplatu preplaćenih iznosa kamate i tečaja i na razliku nedospjele glavnice, dok je na ime ukupnih zateznih kamata koje su na preplaćene iznose kamate i tečaja tekle od dospijeca svakog pojedinog iznosa do konverzije 30. rujna 2015. potraživao iznos od 860,59 eura zajedno sa daljnjim zateznim kamata koje na taj iznos teku od dana podnošenja tužbe do isplate.

1.3. Budući da se tuženik nije protivio djelomičnom povlačenju tužbe, sud je u odnosu na taj dio tužbenog zahtjeva odlučio kao u točki VI/ izreke.

2. U odgovoru na tužbu tuženik se u cijelosti usprotivio tužbi i tužbenom zahtjevu, te je istakao prigovor zastare. Oспорava pravo tužitelja kao potrošača. Navodi da je konverzija predmetnog kredita napravljena na temelju očitovanja volje tužitelja, dakle po njegovom slobodnom izboru i to sukladno svim procedurama i uvjetima koje je zakonodavac propisao Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" broj 102/2015, u nastavku: ZIDZPK/15). Sve tužiteljeve uplate su uzete u obzir prilikom izračuna konverzije i iskorištene su za otplatu usporednog euro kredita sukladno odredbama zakona. Smatra da su sklapanjem konverzije tužitelj i banka riješili svoje pravne odnose prije i poslije konverzije i to na način propisan zakonom. Ako je tužitelj smatrao da mu bilo koji uvjeti konverzije nisu prihvatljivi, navodi da nije trebao pristati na konverziju. Poziva se na odluku VSRH Gos-1/2019 iz koje proizlazi da je sporazum o konverziji, koji je sklopljen sukladno odredbama ZIDZPK/15 valjan i da proizvodi pravne učinke zbog čega smatra da sporazum o konverziji predstavlja novu pravnu osnovu odnosno da je raniji ugovor o kreditu prestao postojati zbog čega tužitelj više nema pravo na nikakvo novčano potraživanje. Tuženik se protivio preinaci tužbe, te je za preinačeni dio istakao prigovor zastare. Uzimajući u obzir sve navedeno, predložio je sudu da u cijelosti odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan.

3. U dokaznom postupku pročitani su: Ugovor o kreditu broj: 3211545962/07 (list 13-21 spisa), promet po kreditu (list 32-35, 37-39 spisa), prikaz efektivne kamatne stope (list 29-31 spisa), pregled promjena kamatne stope (list 36 spisa), Aneks ugovoru o kreditu (list 22-28 spisa), izračun konverzije (list 60, 77-83 spisa). Na okolnost visine tužbenog zahtjeva provedeno je financijsko knjigovodstveno vještačenje po stalnom sudskom vještaku Dariju Dumančiću (Posrednik d.o.o.) (list 151-189, 216, 230 spisa). Proveden je dokaz saslušanjem tužitelja Ranka Galića (list 230-231 spisa).

4. Predmet spora u ovom postupku je zahtjev tužitelja za utvrđenje ništetnim dijela odredbi Ugovora o kreditu broj: 3211545962/07 koje se tiču promjenjive kamatne stope

i valutne klauzule vezane uz tečaj CHF, te zahtjev tužitelja za isplatu zateznih kamata koje su na preplaćene iznose kamate i tečaja tekle od dana dospijeća svakog pojedinog iznosa do konverzije 30. rujna 2015.

5. Među strankama nije sporno:

- da je tužitelj kao korisnik kredita 22. studenog 2007. s tuženikom kao davateljem kredita sklopio Ugovor o kreditu broj: 3211545962/07 kojim je tužitelju odobren kredit za adaptaciju kuće u iznosu od 49.500,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB na dan isplate kredita;

- da se tužitelj obvezao platiti tuženiku kamatu po godišnjoj kamatnoj stopi koja je promjenjiva, a koja na dan sklapanja ugovora iznosi 5,05% godišnje;

- da se kredit otplaćuje 10 godina u jednakim mjesečnim anuitetima uvećano za obračunatu i pripisanu kamatu, plativih u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB-a važećem na dan plaćanja,

- da je korisnik kredita suglasan da je kamatna stopa promjenjiva u skladu s Odlukom o kamatnim stopama Zagrebačke banke d.d.;

- da su tužitelj i tuženik 15. siječnja 2016. sklopili Dodatak Ugovoru o kreditu (u nastavku: Dodatak) kojim je kredit konvertiran;

- da su stranke Dodatkom utvrdile da je tužitelju na dan konverzije 30. rujna 2015. na ime preostale neotplaćene glavnice ostao iznos od 93.522,59 kuna, te da iznos preplate koja je priznata tužitelju na dan 30. rujna 2015. iznosi 47.200,20 kuna.

5.1. Navedene nesporne činjenice proizlaze i iz Ugovora o kreditu broj 3211545962/07 i Aneksa Ugovoru o kreditu.

6. Među strankama je sporno jesu li odredbe Ugovora o kreditu broj 3211545962/07 koje se odnose na valutnu klauzulu vezanu uz tečaj CHF i promjenjivu kamatnu stopu ništetne, te ima li tužitelj pravo na isplatu zateznih kamata koje su na preplaćene iznose kamate i tečaja tekle od dospijeća svakog pojedinog iznosa do konverzije 30. rujna 2015. Sporno je i to je li nastupila zastara tužiteljevog potraživanja, te status tužitelja kao potrošača.

6.1. Neosnovano tuženik osporava status tužiteljice kao potrošača. Ovo stoga što je odredbom čl.3. st.1. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, broj: 79/2007), koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora, propisano da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovoj poslovnoj djelatnosti niti obavljanju djelatnosti slobodnog zanimanja. Budući da iz iskaza tužitelja proizlazi da je predmetni kredit uzeo radi dovršetka kuće u kojoj i danas živi, da se u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora nije bavio nikakvom poslovnom djelatnošću niti obrtom, te da iz samog Ugovora o kreditu proizlazi da ga je sklopio tužitelj kao fizička osoba, a da tuženik tijekom postupka nije dokazao suprotno, utvrđeno je da tužitelj u ovom postupku ima status potrošača sukladno Zakonu o zaštiti potrošača.

7. Presudom Visokog Trgovačkog suda poslovni broj: PŽ-7129/13, odnosno presudom Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj: P-1401/12, presudom Visokog Trgovačkog suda poslovni broj: PŽ-6632/17, te presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj: Revt-249/14 i presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj: Rev-2221/18 odlučeno je da je, između ostalih tuženika, i ovdje tuženik u razdoblju od 1. travnja 2005. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditu, na način da su nepošteno ugovorili promjenu kamatne stope jednostranim odlukama banke i na način da o svakoj promjeni nisu s potrošačem pojedinačno pregovarali, niti su ugovorom utvrdili egzaktnu parametre i metodu izračuna parametara koji utječu na odluku o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a sve na štetu potrošača, korisnika kredita, sklapanjem ugovora o kreditu koristeći u njemu nepoštene i ništetne ugovorne odredbe ugovaranjem valute uz koju je vezana glavnica švicarski franak.

8. U smislu odredbe članka 118. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj: 41/14., 110/15. i 14/19. – dalje u tekstu: ZZZP/14) – koji je bio na snazi u vrijeme kada je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj: P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. postala pravomoćna - odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz čl.106. st.1. ovoga Zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz čl.106. st.1. ovoga Zakona obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika.

8.1. Identično je bilo propisano i ranijim Zakonom o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 79/07., 125/07., 75/09., 79/09., 89/09. i 133/09. - dalje u tekstu: ZZZP/07) – koji je bio na snazi u vrijeme podnošenja kolektivne tužbe – tj. čl. 138.a kojim je propisano da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz čl.131. st.1. ovoga Zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz čl.131. st.1. ovoga Zakona obvezuje sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika.

8.2. Također je i odredbom čl. 502.c ZZZP propisano da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl. 502.a st.1. ovoga Zakona da su određenim postupanjem povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti, u kojem će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati.

8.3. Imajući na umu smisao sudske zaštite kolektivnih interesa potrošača, ovaj sud smatra da se pravna utvrđenja iz presude povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača mogu primijeniti u svim parnicama koje potrošači individualno pokreću protiv trgovaca radi ostvarenja svojih prava koja su im povrijeđena na način kako je to utvrđeno u postupku za zaštitu kolektivnih interesa i prava, dakle ne samo u postupcima radi naknade štete, već i u svim parnicama u kojima se zahtjev za isplatu temelji upravo na utvrđenju ništetnosti pojedine ugovorne odredbe, koju je ništetnost sud već utvrdio u postupku radi zaštite kolektivnih interesa i prava potrošača. U suprotnom bi tumačenju takva deklaratorna presuda sama po sebi ostala bez

konkretne svrhe tj. mogućnosti da na temelju iste individualni potrošač ostvari zaštitu svojih prava s obzirom da bi potrošač iste činjenice odnosno tvrdnje o ništetnosti ugovornih odredbi (tj. povredi njegovih interesa i prava) ponovno morao dokazivati u individualno pokrenutom postupku. Upravo na ovakav način tumačenja zakonskih odredbi upućuje i Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojoj odluci broj Revt-249/14-2 od 9. travnja 2015., kada obrazlaže aktivnu legitimaciju tužitelja u tom postupku za podnošenje tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, naglašavajući da zakonske odredbe nisu same sebi svrha, već se donose u svrhu uređenja određenog pravnog područja i pravnih odnosa koji u njemu nastaju, a u primjeni donesenih propisa one se trebaju tumačiti smisleno, polazeći od volje zakonodavca, ali uvijek imajući na umu svrhu kojoj su one namijenjene, kao i učinak koji se njihovom primjenom postiže. Na isti način ovdje citirane zakonske odredbe tumači i Visoki trgovački sud RH u obrazloženju svoje presude broj: PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. navodeći da se pojedini potrošači, u slučaju postojanja osuđujuće odluke, u postupku individualne pravne zaštite, radi naknade štete, izmjene ugovora ili slično, mogu pozvati na sadržaj odluke iz postupka zaštite kolektivnih interesa i prava.

8.4. S obzirom na činjenicu da je predmetnim Ugovorom o kreditu između stranaka, koji je sklopljen u razdoblju na koje se odnosi presuda Trgovačkog suda u Zagrebu iz postupka zaštite kolektivnih interesa i prava, ugovorena kamatna stopa koja je promjenjiva u skladu s odlukom banke, dakle u skladu s jednostranom odlukom tuženika, a upravo je takvu ugovornu odredbu citiranom pravomoćnom presudom Trgovački sud u Zagrebu utvrdio nepoštenom te stoga ništetnom, te da je ugovorena odredba kojom je ugovoren švicarski franak kao valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, te je i takvu ugovornu odredbu citiranom pravomoćnom presudom Trgovački sud u Zagrebu utvrdio nepoštenom te stoga ništetnom, ovaj sud smatra kako je sukladno citiranim odredbama čl. 138.a ZZZP/07, čl. 118. ZZZP/14 i čl. 502.c ZZZP tim pravnim utvrđenjima vezan u ovom postupku.

9. Prema stajalištu Ustavnog suda Republike Hrvatske iz odluke broj U-III-4372/2021 od 30. lipnja 2022., u postupcima koje potrošač pokrene individualnom tužbom protiv banke, tuženik ima pravo dokazivati da odredbe kojima je ugovorena promjenjiva kamatna stopa odnosno valuta u CHF nisu nepoštene jer su stranke o njima pojedinačno pregovarale.

9.1. Odredbom čl.96. st.1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 79/2007. – dalje u tekstu: ZZZP/07) propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca (st.2.). Činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca (st 3.). Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati (st.4.). Drugim riječima, na tuženiku je teret dokazivanja da je s tužiteljem pojedinačno pregovarao.

9.2. Tužitelj je iskazao da je predmetni kredit uzeo radi dovršetka kuće u kojoj i danas živi, da se u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu nije bavio obrtom, niti nikakvom drugom poslovnom djelatnošću, a niti da je kuću iznajmljivao, da se za kredit u CHF odučio iz razloga što mu je osobni bankar savjetovao da uzme taj kredit jer je povoljniji iako je on od početka imao namjeru uzeti kredit s valutnom klauzulom u eurima. U banci mu nitko nije ništa govorio o riziku tečaja CHF, čak mu je bankar govorio da je CHF stabilna valuta. Nisu mu objašnjavali ni pojmove promjenjiva kamatna stopa i valutna klauzula. Sjeća se da mu je početna rata kredita bila negdje oko 200,00 eura, a da je kasnije narasla na 400,00 eura. Da mu je netko u trenutku sklapanja ugovora rekao da će postojati mogućnosti ovolikog rasta iznosa rate, za taj kredit se ne bi odlučio. Ugovor o kreditu je bio sastavljen od strane banke. Ugovor je pročitao prije potpisivanja. U vezi ugovora je bio i kod javnog bilježnika i tamo mu nitko ništa nije objašnjavao u vezi ovog kredita. Na konverziju je pristao iz straha da mu ne bude još gore. Prilikom konverzije se nije odricao svojih daljnjih potraživanja prema banci. Kredit je u međuvremenu otplatio, a rate kredita je plaćao sam.

9.3. Sud je povjerovao tužitelju cijeneći njegov iskaz istinitim iz razloga što je logično, životno i uvjerljivo iskazivao o svim odlučnim činjenicama.

9.4. Uzimajući u obzir iskaz tužitelja, te utvrđenja iz kolektivne presude, utvrđeno je da tuženik nije dokazao da se o odredbama Ugovora o kreditu koje se tiču promjenjive kamatne stope i valutne klauzule pojedinačno pregovaralo odnosno da iste nisu bile unaprijed formulirane od strane tuženika i da je tužitelj imao utjecaj na njihov sadržaj, a što uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača. Stoga je i ovaj sud utvrdio da su navedene odredbe Ugovora o kreditu u odnosu na valutnu klauzulu i promjenjivu kamatnu stopu, primjenom čl.96. st.1. ZZP-a nepoštene, te ništetne u smislu čl.102. st.1. ZZP/07. Dakle, nije utvrđeno postojanje okolnosti koje bi ukazivale da je postupanje tuženika u konkretnom slučaju prilikom ugovaranja valutne klauzule i promjenjive kamatne stope bilo drugačije od utvrđenja u navedenim sudskim postupcima.

9.5. Test poštenosti tih ugovornih odredaba proveden je već u kolektivnom sporu u kojemu je pravomoćno utvrđen nedostatak transparentnosti uslijed čega potrošači, korisnici kredita, nisu mogli procijeniti potencijalno znatne gospodarske posljedice koje bi te odredbe imale za njihove financijske obveze, što znači da tuženik, kao profesionalac i banka, nije dala tužitelju, kao korisniku kredita, sve potrebne informacije, uzimajući u obzir narav predmeta ugovora i okolnost da sporne odredbe Ugovora o kreditu nisu bile ni jasne ni lako razumljive, što je, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokovalo znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka na štetu tužitelja kao potrošača, pa se radi o ništetnim odredbama (čl. 96. do 102. ZZP/07).

10. Na okolnost visine tužbenog zahtjeva, provedeno je financijsko knjigovodstveno vještačenje po stalnom sudskom vještaku Dariju Dumančiću (Posrednik d.o.o.). Iz nalaza i mišljenja vještaka proizlazi da je isti sačinjen uzimajući u obzir činjenice da je tečaj na dan isplate kredita bio 4,488289, da je rok otplate 10 godina uz početnu ugovorenu kamatnu stopu od 5,05%. Vještak je u nalazu naveo:

- da u konkretnom slučaju postoji preplata na ime preplaćenog iznosa anuiteta po osnovi povećanja kamatne stope u odnosu na početno ugovorenu kamatnu stopu u razdoblju od dana korištenja kredita do 30. rujna 2015. u iznosu 513,49 eura prikazano u mjesečnim iznosima pojedinačno navedenim u pisanom nalazu i mišljenju;
- da u konkretnom slučaju postoji preplata na ime preplaćenog iznosa anuiteta po osnovi tečajne razlike u odnosu na tečaj na dan korištenja kredita u razdoblju od dana korištenja kredita do 30. rujna 2015. u iznosu 1.662,14 eura prikazano u mjesečnim iznosima pojedinačno navedenim u pisanom nalazu i mišljenju;
- da u konkretnom slučaju postoji tzv. negativna razlika kamata kada je plaćeno manje anuiteta jer je kamatna stopa bila manja od početno ugovorene kamatne stope u iznosu 513,40 eura;
- da u konkretnom slučaju postoji tzv. negativna tečajna razlika kada je plaćeno manje anuiteta jer je tečaj bio manji od tečaja koji je vrijedio na dan korištenja kredita u iznosu 1.646,66 eura;
- da ukupan iznos zateznih kamata na tako preplaćene iznose kamate i tečaja (samo pozitivne stavke) do 30. rujna 2015. iznosi 860,59 eura i to na kamatu 318,18 eura, a na preplatu glavnice 542,41 eura;
- da razlika između nove nedospjele glavnice kredita u eurima nakon konverzije u odnosu na iznos nedospjele glavnice kredita u CHF pod pretpostavkom da nije bilo rasta tečaja CHF na dan konverzije iznosi 1.942,74 eura;
- da je konverzija u konkretnom slučaju napravljena u skladu s odredbama ZIDZPK/15;
- da je tužitelju na dan konverzije 30. rujna 2015. priznata preplata u iznosu 47.200,20 kuna.

10.1. U odnosu na prigovore tuženika da vještak prilikom izračuna preplaćenih iznosa kredita nije uzeo u obzir preplatu koja je tužitelju priznata konverzijom, te da iznos razlike nedospjele glavnice kredita nije točan, za napomenuti je da su navedeni prigovori bespredmetni nakon što je tužitelj u konačnici djelomično povukao tužbu za preplaćene iznose kamate i tečaja kao i za iznos razlike nedospjele glavnice, pa ih sud stoga nije posebno obrazlagao.

10.2. Sud je u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje vještaka cijeneći ga stručnim i danim sukladno pravilima struke iz razloga što je vještak jasno i uvjerljivo odgovorio na sva postavljena pitanja.

11. Nakon provedenog financijsko knjigovodstvenog vještačenja, tužitelj je u konačnici postavio tužbeni zahtjev sukladno nalazu i mišljenju vještaka na način da je na ime zateznih kamata koje su na preplaćene iznose kamate i tečaja tekle od dospeljeća svakog pojedinog iznosa do konverzije 30. rujna 2015. potraživao iznos od 860,59 eura sa zateznim kamata od dana podnošenja tužbe do isplate.

11.1. Iako se tuženik protivio preinaci tužbe, sud o istoj nije odlučivao budući da je tužitelj uglavničene zatezne kamate potraživao još u tužbi. Stoga je bespredmetan

prigovor tuženika o zastari preinačenog dijela tužbenog zahtjeva. U odnosu na prigovor zastare zateznih kamata na preplaćene iznose kamate i tečaja, za napomenuti je da je tužitelj već u tužbi tražio isplatu zateznih kamata na preplaćene iznose kamate i tečaja, a budući da njegovo glavno potraživanje nije zastarjelo, nije nastupila ni zastara potraživanja zateznih kamata.

12. Prilikom odlučivanja u ovoj pravnoj stvari, sud nije uzeo u obzir tzv. negativne razlike kada je kamatna stopa bila manja od početno ugovorene kamatne stope odnosno kada je tečaj bio manji od tečaja koji je vrijedio na dan korištenja kredita, jer tuženik u odnosu na te iznose nije postavio točno određeni protutužbeni zahtjev niti je istakao prigovor radi prebijanja ili prijeboda već je samo paušalno naveo da bi se iznosi preplate trebali umanjiti za iznos tzv. negativnih tečajnih razlika (tako i VSRH u odluci Rev-549/2023-4 od 18. prosinca 2023.), a u odnosu na navedeni iznos tužitelj nije ništa ni stekao pa da bi trebala vratiti tuženiku.

13. U odnosu na kondemnatorni dio tužbenog zahtjeva potrebno je reći da je Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci broj Rev-457/2025-21 od 27. svibnja 2026. odgovarajući na pitanje koje je sporno i u ovom postupku, zauzeo pravo shvaćanje koje glasi: "Potrošač korisnik kredita koji je na temelju ZID ZPK/15 ugovaranjem Aneksa Ugovoru o kreditu konvertirao kredit ugovoren s valutnom klauzulom u švicarskom franku i promjenjivom kamatnom stopom u kredit s valutnom klauzulom u EUR nema pravo na isplatu iznosa preplaćenih na temelju ništetnih ugovornih odredaba iz temeljnog ugovora o kreditu s ništetnom promjenjivom kamatnom stopom i ništetnom valutnom klauzulom u CHF, ali ima pravo na zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu za razdoblje od dana sklapanja temeljnog ugovora kreditu pa do utvrđenog dana prestanka obveze izvršene konverzijom kredita (30. rujna 2015.) i to u punom iznosu bez oduzimanja od preplate utvrđene u konverziji."

13.1. Dakle, tužitelj ima pravo na isplatu zateznih kamata koje na preplaćene iznose anuiteta s osnove ništetne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli teku od plaćanja svakog anuiteta do dana konverzije 30. rujna 2015. koje je vještak izračunao u iznosu 860,59 eura. Ovo stoga što je tijekom postupka utvrđeno da je predmetna konverzija provedena sukladno odredbama ZIDZPK/15 i što je utvrđeno da je tuženik sastavljač osnovnog Ugovora o kreditu koji sadržava nepoštene i ništetne odredbe o valutnoj klauzuli i jednostrano promjenjivoj kamatnoj stopi temeljem kojih je tužitelj preplatio anuitete kredita. Iz svega toga nadalje proizlazi da je tuženik nepošten stjecatelj zbog čega u smislu članka 1115. ZOO-a mora platiti i zatezne kamate tekuće od dana stjecanja, po stopi propisanoj člankom 29. stavkom 2. ZOO-a što konkretno znači od dana plaćanja svakog anuiteta do dana konverzije, a kako je to vještak izračunao u nalazu i mišljenju. Budući da sukladno pravnom shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske zauzetog u odluci broj Rev457/2025-21 od 27. svibnja 2026., potrošači imaju pravo na zatezne kamate u punom iznosu, bez uračunavanja preplate priznate u konverziji, tužitelju su zatezne kamate dosuđene u punom iznosu kao u točki IV/ tužbenog zahtjeva.

14. S obzirom da su tužitelju u konačnici dosuđene samo zatezne kamate na preplaćene iznose kamate i tečaja, i to u apsolutnom iznosu, na taj mu iznos pripada daljnja procesna kamata sukladno čl. 31. st.1. ZOO i to od dana podnošenja takvog zahtjeva sudu (28. kolovoza 2026.) Stoga je tužitelj odbijen s dijelom tužbenog

zahtjeva kojim je procesne kamate potraživao od dana podnošenja tužbe 12. lipnja 2019. do 27. kolovoza 2026. kao u točki V/ izreke.

15. Sud je djelomično odbio tužbeni zahtjev tužitelja za utvrđenjem ništetnim dijelova predmetnog Ugovora o kreditu kao u točki III/ izreke jer u tim odredbama nije sadržana valutna klauzula u smislu ništetne odredbe. Da bi postojali neki drugi razlozi ništetnosti tih odredbi tužitelj niti ne tvrdi, niti se mogu kao takvi izvesti po službenoj dužnosti.

16. Budući da je tužitelj djelomično uspio u parnici, sud mu je dosudio trošak postupka na temelju čl.154. st.2. ZPP. Tužitelj je u cijelosti uspio s osnovom tužbenog zahtjeva (odbijen je u neznatnom dijelu za koji nije nastao poseban trošak) dok je s visinom uspio s 20,90%, pa je stoga sud utvrdio tužiteljev uspjeh u parnici u iznosu 60,45%, a tuženikov s 39,55%. Nakon što se od postotka tužiteljevog uspjeha u parnici oduzme postotak tuženikovog uspjeha u parnici, utvrđeno je da je konačan omjer tužiteljevog uspjeha u parnici 20,90%.

16.1 Sud je tužitelju prema vrijednosti predmeta spora, dosudio trošak u iznosu 769,35 eura, a koji trošak obuhvaća sastav tužbe 75 bodova prema Tbr.7.t.1., sastav obrazloženog podneska od 28. kolovoza 2026. 75 bodova prema Tbr.8.t.1., zastupanje na ročištima 10. ožujka 2025. i 31. kolovoza 2026. 75 bodova svaki prema T.br.9.t.1., Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (NN 138/23) i pripadajući PDV u iznosu 150,00 eura. Kada se sve zbroji, utvrđeno je da tužitelju za navedene radnje pripada trošak u iznosu 750,00 eura međutim, uzimajući u obzir njegov uspjeh u parnici od 20,90% utvrđeno je da mu pripada trošak u iznosu 156,75 eura. Sud je u cijelosti priznao tužitelju i trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu 72,60 eura i trošak vještačenja u iznosu 540,00 eura. Sud tužitelju nije priznao trošak sastava podneska od 17. ožujka 2025. budući da isti nije bio potreban za vođenje parnice. Sud tužitelju nije priznao trošak zastupanja na ročištima 23. travnja 2025., 12. svibnja 2025., 14. srpnja 2025. jer isti tijekom ovog postupka nisu održani, a nije mu priznat ni trošak sudske pristojbe na presudu jer ju nije ni platio a niti ju je dužan platiti budući da je oslobođen plaćanja iste temeljem čl. 11. st.1.t.20. Zakona o sudskim pristojbama.

Osijek, 23. rujna 2026.

Sudac
Nikolina Primorac

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana

objave iste. Žalba se podnosi elektronskim putem ovome sudu, a o istoj odlučuje nadležni županijski sud.

Za stranku koja je uredno obaviještena o ročištu za objavu presude, rok za žalbu teče od dana objave presude, a za stranku koja nije uredno obaviještena o ročištu za objavu presude, rok za žalbu teče od dana primitka presude.

DOSTAVITI:

1. pun. tužitelja
2. pun. tuženika

Broj zapisa: **9-3088d-87913**

Kontrolni broj: **06bf6-07fb9-8144a**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Osijeku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.